

[Leif Hermann]

måske navnlig i sommertiden, men kan man sådan ganske uden videre, ganske uden argumentation, undlade at medvirke til et lovforslag, når man som citeret før ganske enkelt er nødt til at fastslå, at hvad journalister får at vide, må de også have retten til at skrive? Kan man tillade sig at komme med sådanne bemærkninger, når man hedder hr. Bernhard Baunsgaard, og så bagefter sige ganske uden argumentation: »Et *andet mindretal* (Det Radikale Venstres medlem af udvalget) kan ikke medvirke til lovforslagets gennemførelse? Det kan man muligvis, men så skal man ikke forvente, at opfattelsen af, hvad der er politisk hæderlighed, holder sig, hr. Bernhard Baunsgaard!

(Kort bemærkning).

Ole Espersen (S):

Jeg vil da nødig skuffe hr. Leif Hermann to gange og vil derfor gerne præcisere, at det, jeg sagde, bl.a. var, at fortrolighedsområdet selvfølgelig skal være så snævert som overhovedet muligt, men det viser sig altså – det kan man jo også se af betænkningen – at der er områder, hvor det ville være urimeligt, hvis der ikke skulle være fortrolighed i situationer, hvor forvaltningen mener at der bør være fortrolighed. Er man for hurtig til at stemple tingene »fortroligt«, må vi tage det op her, men er der en fornuftig grund til at gøre f.eks. en offentlig myndigheds forhandlinger om køb af grunde eller varer fortrolige, eller er der andre årsager til, at det kan være rimeligt, at noget skal være fortroligt – og det tror jeg ikke hr. Leif Hermann vil bestride at der kan være – synes vi ikke, det er fornuftigt at sige, at der er fuldstændig frit spil, uanset at enhver kan se, at fortrolighedskravet er rimeligt funderet.

Lad mig også understrege – det synes jeg hører med i billedet – at vi har en bestemmelse i straffeloven, hvori der står, at disse bestemmelser – altså forbudet mod videregivelse af oplysninger, der er fortrolige – ikke gælder, hvis den, der videregiver dem, handler til berettiget varetagelse af åbenbar almen interesse eller af eget eller andres tarv. Der er altså en ventil i de situationer, hvor en dygtig journalist finder noget frem, som virkelig kræver offentlighedens interesse, og den ventil, sammenholdt med at der kan være fornuftige grunde til, at noget skal være

fortroligt, også af hensyn til offentlige interesser, gør, at vi må stemme imod dette lovforslag.

(Kort bemærkning).

Leif Hermann (SF):

Som jeg sagde, havde hr. Ole Espersen udtalt sig lidt mere forsigtigt, end hr. Bernhard Baunsgaard gjorde, og jeg havde vel egentlig regnet med at se hr. Bernhard Baunsgaard heroppe. Det er ikke, fordi det er ukendt for hr. Bernhard Baunsgaard at bestige denne talerstol for korte bemærkninger.

Må jeg så godt sige til hr. Ole Espersen, at det er da rigtigt, at der selvfølgelig er nogle ting, der skal være fortrolige. Vi har intet imod, at der er tale om fortrolighed vedrørende den slags oplysninger, men man skal være opmærksom på, at frudsætningen for denne diskussion overhovedet er, at der er sket et tavshedspligtsbrud, altså at der er nogle, der ikke har overholdt deres tavshedspligt, og at det, man så foretager sig, er, at man efterfølgende går hen og straffer dem, der, om jeg så må sige, betjener sig af tavshedspligtsbruddet.

Sådan som reglen er formuleret, vil den selvfølgelig primært ramme journalisterne, fordi dér er beviset for at bruge tavshedspligtsbruddet. Vedrørende andre, der udnytter det, vil man ofte ikke kunne bevise det – det har de borgerlige partier dog indset i deres betækningsbidrag – dér vil man ofte stå uden de bevismæssige muligheder, og derved indsnævres bestemmelsen til det, det er.

Jeg skal afslutningsvis sige, at det var kedeligt, at vi ikke denne gang kunne få skabt bedre ytringsfrihedsvilkår for pressen, men vi må så håbe på, at vi ved en anden lejlighed får muligheder for det, eventuelt i kraft af forskellige initiativer på lokalt plan.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets tekst
vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling
vedtoges uden afstemning.